

11. Ce reguli de politețe din poezie:

a) au fost respectate;

b) nu au fost respectate?

12. Ordonează crescător numerele pentru a afla cum trebuie să fim în orice împrejurare.

412 I	121 P	563 T	606 I	723 C
201 O	880 O	992 I	342 L	909 Ș

13. Numără figurile geometrice din care este alcătuită casa.

14. Băiețelul se trezește în fiecare dimineață la ora 7:00. Fixează pe primul ceas această oră. Al doilea ceas indică ora la care se culcă. Completează-o în chenar.

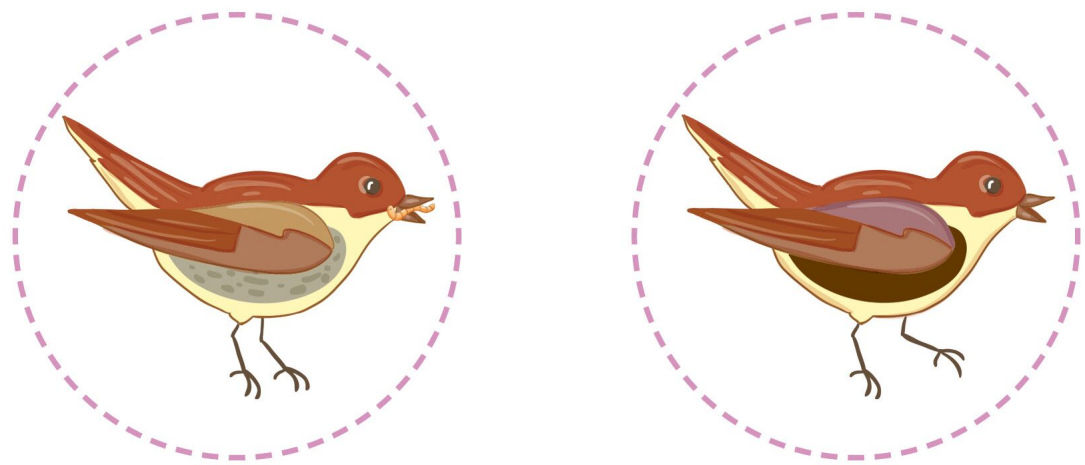
15. Colorează doar frunzele de castan care au ca rezultate numere impare.

16. Drumul de la casă la castan este misterios. Pentru a-l putea parcurge, trebuie să încercuești doar operațiile care au ca rezultat 4.

17. Descoperă ce numere poartă trecătorii, ținând cont de indicațiile date.

11. Găsește 4 diferențe între cele două privighetori.

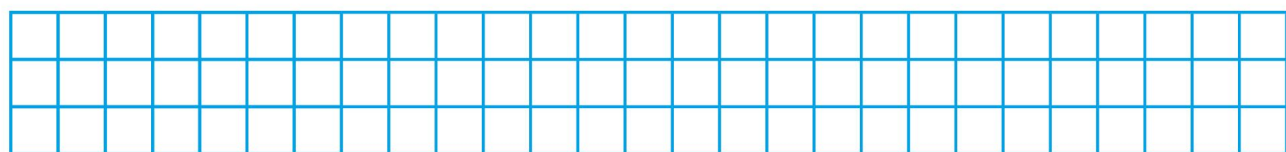
12. Pune semnele „x” sau „:” la locul potrivit pentru a putea rezolva următoarele operații.

8 4 7 = 14

24 3 5 = 40

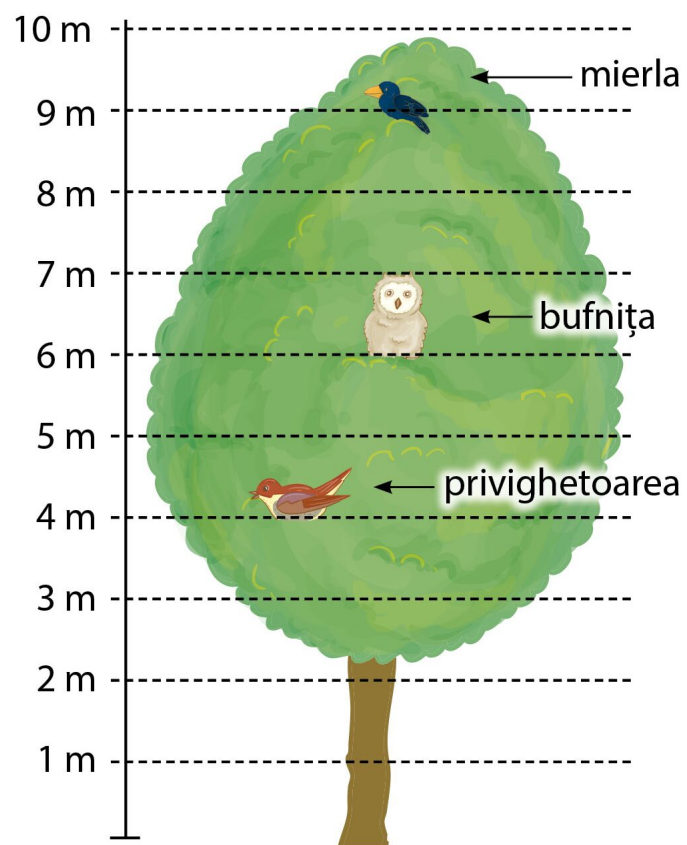
2 2 2 2 = 16

30 5 2 = 3

13. Într-un copac se află o bufniță, o privighetoare și o mierlă. La ce înălțime se află fiecare pasăre?

- mierla m
- bufnița m
- privighetoarea m

Află diferența de înălțime dintre:

a) mierlă și privighetoare

b) bufnița și privighetoare

14. Completează cu numerele și semnele potrivite.

Row 1: Bird (7) x Nest (56) = Bird (8)

Row 2: Bird (42) : Nest (6) = Bird (7)

Row 3: Bird (9) x Nest (8) = Bird (72)

Row 4: Bird (4) x Nest (8) = Bird (32)

Row 5: Bird (49) : Nest (7) = Bird (7)

Row 6: Bird (6) x Nest (6) = Bird (36)

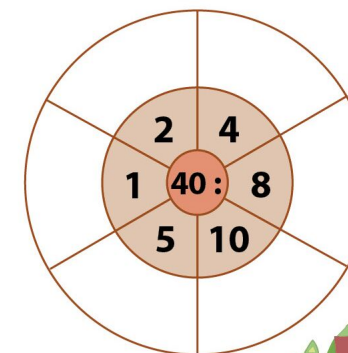
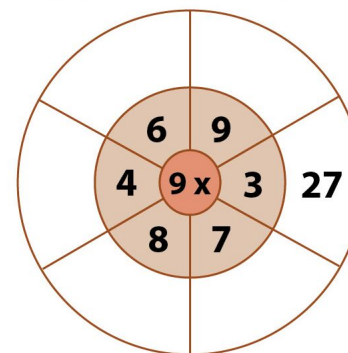
15. Știind că = 8, = 2 și = 4, află:

: x =

x x =

x : =

16. a) Înmulțește numerele și scrie rezultatele. b) Împarte numerele și scrie rezultatele.

– Cred că nu e o idee rea! zise cioara. Dacă aveți încredere în mine, eu mă pot duce la vulpe ca să-l invit aici pe Înălțimea Sa, regele Motan.

Se duse cioara la casa vulpii și îi spuse acesteia de ce a venit.

– Prea bine, zise vulpea, mă duc să văd dacă s-a trezit și îi transmit invitația voastră.

Intră vulpea emoționată în casă, iar regele Motan întrebă curios:

– Ei, care mai sunt noutățile?

– Mărite Rege, a venit cioara ca să te invite la cină în numele tuturor animalelor.

Regele Motan își răsuci tacticos mustățile, după care spuse:

– Prea bine, poți să-i spui ciorii că am hotărât să onorez invitația la cină.

Foarte bucuroasă, cioara a zburat înapoi la celelalte animale pentru a le spune că regele Motan le-a acceptat invitația. La aflarea veștii, s-au apucat cu toții să pregătească ospățul. Au făcut un foc mare în mijlocul pădurii, ursul a adus carne de bou, lupul – carne de cal, vulturul a adus tot felul de păsări mai mici, iar iepurele s-a apucat să frigă fripturile. Ceilați stăteau cuminiți în jurul focului, așteptându-l cu emoție pe oaspete.

– Îmi pare rău, dar eu nu te cred! a zis lupul sigur pe el.

– Nu mă crezi? Păi hai să punem pariu că eu sunt mai puternic decât omul!

Și au pus cei doi pariu pe un iepure. S-au ascuns apoi după un tufiș și au început să aștepte un om care să treacă pe cărare. Cum stăteau ei așa, au văzut venind înspre ei un copil.

– Țsta e om? a întrebat ursul.

– Nu, ăsta încă nu e om.

Au mai așteptat o vreme și au văzut apropiindu-se un cerșetor bătrân.

– Dar ăsta e om?

– Nu!

– Păi ce e dacă nu-i om?

– Țsta a fost cândva om, a răspuns lupul.

După încă un timp, a apărut o femeie.

– Nici asta nu-i om?

– Nu, aceasta este o femeie, a zis lupul.

Când tocmai își pierduseră răbdarea, au văzut venind spre ei un soldat de cavalerie, călare.

– Dar ăsta ce-o mai fi? Nici ăsta nu este om? a întrebat ursul nerăbdător.

– Ei, da! Țsta chiar este om! a zis lupul.

Atât i-a trebuit ursului că a și sărit din tufiș drept în fața soldatului.

– Pleacă din drumul meu, dihanie! a strigat soldatul supărat. Dar ursul nici vorbă să se miște din fața lui, ba s-a mai și ridicat amenințător în două labe. Văzându-l, soldatul a scos iute pistolul și, pac-pac, a tras două gloanțe în urs.

L-a atins însă doar puțin, de parcă ar fi aruncat în el cu mere pădurețe, așa că ursul s-a scuturat și s-a năpustit asupra soldatului.

– Așa deci! a strigat soldatul. Ei, ia stai tu, că te aranjez eu imediat!

Și scoțând din teacă sabia ascuțită, a început să-l împungă pe urs, să îl taie și să-l lovescă cu tăișul acesteia din toate părțile.

După o vreme, ursului i-au fost de ajuns loviturile primite, astfel că, urlând cât îl ținea gura, a luat-o la fugă și nu s-a mai oprit decât în bârlogul său din pădure. A trecut vreme multă până i s-au vindecat toate rănilor și a reușit să iasă din nou din bârlog.

Într-o zi, s-a întâlnit din nou cu lupul.

– Ei, cumetre urs, cred că am câștigat pariul! i-a spus acesta râzând.

– L-ai câștigat, cumetre, recunosc! a răspuns ursul. Și cum voi prinde puțină putere, am să-ți dau și iepurele.

Zis și făcut! Se duseră degrabă în sat, direct la casa unde se ținea nunta. Aici, petrecerea era în toi: muzica răsuna de mama focului, iar băieții și fetele dansau de zor. Nici că se putea ivi o ocazie mai bună, așa că se strecurară în cămară și începură să se ospăteze din carnea de porc, din cârnați, din șuncile afumate și din alte bunătăți, ba mai și băură zdravăn din vinul aflat în butoiul din cămară.

La un moment dat însă, tocmai când se distrau mai bine, vulpea observă că în timp ce ei se ospătau, cineva închisese ușa de la cămară pe dinafară. Nu-i spuse nimic lupului, lăsându-l să înfulece și să bea liniștit, dar se apucă să sape de zor o gaură la baza zidului.

Între timp, lupul continua să se îndoape cu mâncare și băutură, să danseze și să cânte cât îl țineau plămâni. Degeaba îl tot ruga vulpea să nu mai facă gălăgie că or să-i audă nuntașii; lupul parcă nici nu o auzea. După ce termină însă cu săpatul galeriei, începu și vulpea să cânte și să danseze cu lupul, urlând și chiuind chiar mai tare decât acesta.

Nu după mult timp, oamenii auziră gălăgia ce venea dinspre cămară și se întrebă ce se întâmplă acolo. Când se apropiară, își dădură seama că se auzea urletul unui lup, așa că hotărâră să-i facă de petrecanie. Se înarmară care cu puști, care cu furci sau topoare, și deschiseră ușa cămării. Nu mică le fu mirarea când văzură un lup dansând și urlând cât îl ținea gura și o vulpe care tocmai o zbughea prin gaura de sub zid. Speriat, lupul încercă și el să iasă prin acea gaură, dar nu mai apucă fiindcă oamenii îl loviră cu ce nimeriră. În hărmălaia aceea mare, lupul reuși totuși să se strecoare printre oameni și să fugă pe ușă.

Între timp, vulpea ajunsese departe de sat și, cum mergea ea așa agale, observă că din urma ei venea o căruță încărcată cu pește. Se întinse repede în mijlocul drumului și închise ochii prefăcându-se moartă. Ajuns în dreptul ei, căruțașul opri, ridică vulpea din drum și o aruncă deasupra peștilor, cu gândul să o ducă acasă pentru blana ei frumoasă. Atâta îi trebui însă vulpii. În timp ce omul mergea liniștit pe lângă boi, cumătra începu să înfulece la pești.

După ce se sătură, mai luă cu ea niște pești și sări din căruță luând-o în altă direcție. Nu ajunse însă prea departe că se întâlni iarăși cu lupul. Acesta venea din sat șchiopătând, plin de vânătăi de la bătaia primită și tare amărât.

Pisica hoinară

A fost odată ca niciodată – nici nu mai știu pe unde-a fost, dar precis a fost pe undeva – o pisică pe care stăpâna ei nu o iubea deloc și se purta foarte urât cu ea. Tristă și îndurerată, pisica s-a hotărât să fugă de acasă și să-și părăsească stăpâna. Înainte de a porni în pribegie, pisica și-a meșterit cu iscusință o căruță dintr-o sfeclă mare roșie pe care a găsit-o în curtea casei. A prins apoi doi șoareci mai voinici pe care i-a înhămat degrabă la căruță și dusă a fost.

Au tot mers ei așa o vreme încotro șerpuia drumul, peste dealuri și câmpii, dar după o vreme șoarecii au început să obosească. Pisica s-a gândit că așa nu va ajunge prea departe, așa că a mai prins repede doi șoareci, i-a înhămat și pe aceștia la căruță și au pornit mai departe.

Cum mergeau ei așa, s-au întâlnit cu un rac.

– Încotro mergi, pisico? a întrebat acesta.

– Uite, hoinăresc și eu prin lumea mare, racule.

– Ia-mă și pe mine, căci peștii m-au alungat din lac!

– Dar de ce te-au alungat, racule? a întrebat curioasă pisica.

– Pentru că îi tot ciupeam cu cleștii mei și nu le plăcea.

– Haide, urcă și tu în căruța mea, s-a învoit pisica.

Au mai mers ei o bucată de drum până când au dat peste două ouă.

– Unde ai pornit, pisico? a întrebat unul dintre ele.

– Să mă plimb și eu prin lumea largă, a răspuns pisica.

– Ia-ne și pe noi cu tine! Nu mai era de stat în ferma noastră, căci stăpâna ne cerea să scoatem trei pui din fiecare ou, iar noi nu reușeam să scoatem mai mult de unul.

– Bine, urcați și voi în căruță!

S-au urcat și ouăle în căruța pisicii și aceasta a pornit din nou la drum. Dintr-o dată, au coborât din zbor și s-au așezat pe căruță zece rândunele și tot atâtea ciocârlii. Acestea nici măcar nu au întrebat-o pe pisică dacă le primește. S-au cuibărit frumos în căruță și au rămas acolo.

Nu au mai mers însă prea mult și au dat peste o grămadă de ace cu gămălie. Pisica a întrebat mirată:

– Dar voi cum de ați ajuns în mijlocul drumului?

– Păi, s-a întâmplat ca unul dintre noi să o înțepe din greșală pe croitoreasă, iar aceasta s-a supărat și ne-a aruncat în drum.

– Urcați-vă și voi în căruță și haideți cu noi!

Atâta s-a tot rugat pisica de bătrână să îi lase, căci ei nu se tem de nimeni, încât, până la urmă, aceasta le-a dat voie să rămână peste noapte.

Pisica i-a legat imediat pe cei patru șoareci în grajd, cele două ouă s-au ascuns în cenușa fierbinte din sobă, racul s-a scufundat în ciubărul cu apă, cele cu gămălie s-au înfipt toate într-un prosop, pisica s-a ascuns după ușă, rândunelele și-au găsit loc sub streșină, iar ciocârlile s-au așezat pe acoperișul casei.

Spre seară au dat peste o căsuță în care locuia o femeie bătrână. Pisica a intrat în casă, a salutat respectuos și a rugat-o pe bătrână să îi lase să înnopteze în casa ei.

– V-aș găzdui cu plăcere, dar în fiecare noapte vin aici niște pungășii, așa că nu ați avea deloc liniște.

